

Ето каква е страната, дето съмъ се родилъ. Кошница, окачена на майчиния ми вратъ, бѣше люлката ми. Когато трѣбваше да се преселваме отъ едно мѣсто на друго, обикновено вървѣхме единъ следъ другъ, боейки се отъ змии.

Баща ми вървѣше най-напредъ и носѣше само оржието си. Майка ми вървѣше следъ него и освенъ кошницата, въ която бѣхъ азъ, въ една ржка държеше нѣкои сждъ, а въ другата кжсъ смолисто дърво, за да напаля огънь щомъ се спремъ. Следъ нея вървѣха всичкитѣ ми братя и сестри, по-малкитѣ по-напредъ, най-голѣмитѣ най-отдире. Когато се спирахме на избраното мѣсто, кошницата ми закачвахъ на нѣкое дърво и всѣки членъ на семейството помагаше за уредбата на новото жилище споредъ силитѣ си. Палаткитѣ си правѣхме отъ кората на дърветата. Кръс-тосвахме две греди и прикрепяхме коритѣ на страната, отъ дето духаше вѣтъра. Щомъ вѣтъра измѣнѣше посоката си, обръщяхме и ние стенитѣ. Тия палатки не можеха да ни опазятъ отъ лошото време. Зимно време дори съ кожуси мръзнѣхме и трѣбваше да палимъ огънь.

Въ детинство ми се падна да изпитамъ много лишения, тъй че бѣхъ свикналъ и на гладъ и на студъ и на умора.

Когато започнахъ да ходя, най-голѣмото ми развлѣчение, а сжщо и на братята ми и сестритѣ ми, бѣше да подражавамъ на виковетѣ на кенгуруто, на бѣл-китѣ, на папагалитѣ. А най-важната ни работа бѣше да си търсимъ храна, ядѣхме всичко какво ни попад-нѣше, корени на растения, мравки, червеи, ларвитѣ на насѣкомитѣ и пр. И все пакъ често гладувахме.

Като поизрастнахъ, татуираха ме, по обичая на нашето племе. Съ остъръ камъкъ изрѣзаха по тѣлото